

31978L0686

L 233/1

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

24.8.1978

DYREKTYWA RADY

z dnia 25 lipca 1978 r.

dotycząca wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji osób wykonujących zawód lekarza dentystry, łącznie ze środkami mającymi na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

(78/686/EWG)

RADA WSPÓLNOTY EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 49, 57, 66 i 235;

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z Traktatem, od zakończenia okresu przejściowego zabroniona jest wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową w odniesieniu do przedsiębiorczości i świadczenia usług; zakaz takich praktyk ze względu na przynależność państwową dotyczy w szczególności udzielania wszelkich zezwoleń dla wykonywania zawodu lekarza dentystry, a także rejestracji lub członkostwa w organizacjach lub instytucjach zawodowych;

niemniej jednak wydaje się pożądane wprowadzenie określonych przepisów dla ułatwienia skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług przez lekarzy dentystrów;

zgodnie z Traktatem od Państw Członkowskich wymaga się nieudzielania pomocy w sposób, który mógłby utrudniać warunki podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej;

artykuł 57 ust. 1 Traktatu przewiduje przyjęcie dyrektyw w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji; celem niniejszej dyrektywy jest uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarza dentystry, umożliwiające podejmowanie i wykonywanie zawodu lekarza dentystry, a także uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarza dentystry;

w odniesieniu do kształcenia osób wykonujących zawód lekarza dentystry ze specjalizacją, wzajemne uznanie kwalifikacji jest wskazane, kiedy kwalifikacje te, nie będąc warunkiem koniecznym do wykonywania zawodu lekarza dentystry ze specjalizacją, są jednak warunkiem używania tytułu specjalizacji;

ze względu na istniejące obecnie różnice między Państwami Członkowskimi dotyczące ilości specjalizacji w dziedzinie dentystryki oraz rodzajów lub okresu trwania szkoleń specjalizacyjnych, należy wprowadzić pewne przepisy koordynujące, mające na celu umożliwienie Państw Członkowskim wprowadzenie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji; taka koordynacja została wprowadzona w życie dyrektywą Rady 78/687/EWG z dnia 25 sierpnia 1978 r. dotyczącą koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie działalności lekarzy dentystrów ⁽³⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 4.8.1970, str. 19.

⁽²⁾ Dz.U. C 36 z 28.3.1970, str. 17.

⁽³⁾ Dz.U. L 233 z 24.8.1978, str. 10.

pomimo że koordynacja przepisów, o której mowa powyżej, nie miała na celu zbliżenia wszystkich przepisów Państw Członkowskich dotyczących kształcenia osób wykonujących zawód lekarza dentystry ze specjalizacją, jednak należy wprowadzić wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarza dentystry ze specjalizacją, które nie są uznane we wszystkich Państwach Członkowskich, nie wykluczając jednakże możliwości późniejszych uzgodnień w tej dziedzinie; w związku z powyższym ustalono, że uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarza dentystry ze specjalizacją musi być ograniczone do tych Państw Członkowskich, w których takie specjalizacje występują;

w odniesieniu do tytułów określających wykształcenie, ponieważ dyrektywa w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów nie zakłada równoważności wykształcenia objętego takimi dyplomami, powinno być dozwolone posługiwanie się takimi tytułami jedynie w języku Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec;

w celu ułatwienia stosowania niniejszej dyrektywy przez władze krajowe, Państwa Członkowskie mogą postanowić, że oprócz zaświadczenia o wykształceniu, osoba, która spełnia wymagane przez dyrektywę warunki wykształcenia, zobowiązana jest przedstawić zaświadczenie, w którym właściwe władze kraju pochodzenia danej osoby lub państwa, z którego przybywa, potwierdzą, że zaświadczenie takie jest równoważne z zaświadczeniami objętymi zakresem niniejszej dyrektywy;

w przypadku świadczenia usług, wymóg rejestracji lub członkostwa w organizacjach bądź instytucjach zawodowych, jako odnoszący się do określonego i stałego charakteru działalności prowadzonej w kraju drugim przyjmującym, niewątpliwie stanowi utrudnienie dla osoby pragnącej świadczyć usługi ze względu na czasowy charakter jej działalności; wymóg taki powinien być zatem zniesiony; jednakże należy zagwarantować nadzór nad dyscypliną zawodową, który powinien być sprawowany przez organizację lub instytucję zawodowe; w tym celu należy przewidzieć, z zastrzeżeniem art. 62 Traktatu, możliwość nałożenia na zainteresowaną osobę obowiązku poinformowania właściwych władz przyjmującego Państwa Członkowskiego o świadczonych usługach;

w odniesieniu do wymagań dotyczących nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy wymaganiami, jakie należy spełnić rozpoczynając wykonywanie zawodu a wymaganiami niezbędnymi przy jego wykonywaniu;

w odniesieniu do działalności zawodowej lekarzy dentystrów zatrudnionych jako pracownicy najemni, rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie

swobodnego przepływu pracowników we Wspólnocie ⁽¹⁾, nie ustanawia szczególnych przepisów odnoszących się do zawodów regulowanych w odniesieniu do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, zdyscyplinowania zawodowego lub używania tytułu określającego wykształcenie; w zależności od danego Państwa Członkowskiego takie zasady mają lub mogą być stosowane zarówno w odniesieniu do pracowników najemnych jak i pracujących na własny rachunek; działalność lekarzy dentystrów we wszystkich Państwach Członkowskich wymaga lub będzie wymagać posiadania dyplomu, świadectwa lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarza dentystry; takie działalności wykonywane są zarówno przez pracowników najemnych jak i pracujących na własny rachunek, lub przez tę samą osobę w obydwu formach w okresie jej pracy zawodowej; w celu zachęcenia do możliwie swobodnego przepływu tych specjalistów wewnątrz Wspólnoty, wydaje się konieczne rozszerzyć niniejszą dyrektywę na lekarzy dentystrów pozostających w stosunku pracy;

zawód lekarza dentystry nie jest jeszcze zorganizowany we Włoszech; dlatego też konieczne jest przyznanie Włochom dodatkowego okresu na uznawanie dyplomów osób wykonujących zawód lekarza dentystry, nadawanych przez pozostałe Państwa Członkowskie;

ponadto oznacza to, że osoby posiadające dyplom lekarza wydany we Włoszech nie mogą uzyskać zaświadczeń spełniających wymagania zawarte w art. 19 niniejszej dyrektywy;

w tych okolicznościach należy odroczyć z jednej strony zobowiązania Włoch do uznawania dyplomów przyznawanych w pozostałych Państwach Członkowskich, a z drugiej strony zobowiązania Państw Członkowskich dotyczące uznawania dyplomów nadawanych we Włoszech, o których mowa w art. 19,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa stosuje się do działalności osób wykonujących zawód lekarza dentystry, zgodnie z definicją zawartą w art. 5 dyrektywy 78/687/EWG, występujących pod następującymi tytułami w poszczególnych Państwach Członkowskich:

— w Niemczech:
Zahnarzt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 19.10.1968, str. 2.

- w Belgii:
licencié en science dentaire/licentiaat in de tandheelkunde,
- w Danii:
tandlæge,
- we Francji:
chirurgien-dentiste,
- w Irlandii:
dentist, dental practitioner lub dental surgeon,
- we Włoszech:
tytuł, który zostanie podany do wiadomości Państw Członkowskich i Komisji w terminie ustalonym w art. 24 ust. 1,
- w Luksemburgu:
médecin-dentiste,
- w Królestwie Niderlandów:
tandarts,
- w Wielkiej Brytanii:
dentist, dental practitioner lub dental surgeon.

ROZDZIAŁ II

**DYPLOMY, ŚWIADECTWA I INNE DOKUMENTY POTWIERDZAJĄCE
POSIADANIE KWALIFIKACJI LEKARZA DENTYSTY**

Artykuł 2

Każde Państwo Członkowskie uznaje dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarza dentysty, wydane obywatelom Państw Członkowskich przez inne Państwa Członkowskie zgodnie z art. 1 dyrektywy 78/687/EWG, które wymienione są w art. 3, poprzez nadanie takim kwalifikacjom, w zakresie prawa podjęcia i prowadzenia działalności przez lekarza dentystę, takiego samego umocowania na swoim terytorium, jakie państwo to samo przyznaje.

Artykuł 3

Dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, określone w art. 2:

a) w Niemczech

1. „Zeugnis über die zahnärztliche Staatsprüfung” (świadectwo egzaminu państwowego lekarza dentysty), wydane przez właściwe władze;

2. zaświadczenia od właściwych władz Republiki Federalnej Niemiec stwierdzające, że dyplomy wydane po dniu 8 maja 1945 r. przez właściwe władze Niemieckiej Republiki Demokratycznej są równoważne z dokumentami wymienionymi w pkt 1;

b) w Belgii

„diplôme légal de licencié en science dentaire/wettelijk diploma van licentiaat in de tandheelkunde” (dyplom urzędowy absolwenta nauk dentystycznych), przyznawany przez uniwersyteckie wydziały medycyny lub przez komisję centralną bądź państwowe komisje egzaminatorów uniwersyteckich;

c) w Danii

„bevis for tandlægeeksamen (kandidateksamen)” (dyplom lekarza dentysty), przyznawany przez szkoły dentystyczne wraz z dokumentem wydawanym przez „Sundhedsstyrelsen” (Państwowy Urząd Zdrowia) zaświadczającym, że dana osoba pracowała jako asystent w wymaganym okresie;

d) we Francji

1. „diplôme d'État de chirurgien-dentiste” (państwowy dyplom dentysty-chirurga), nadawany do 1973 roku przez uniwersyteckie wydziały medycyny lub połączone wydziały medycyny i farmacji;
2. „diplôme d'État de docteur en chirurgie dentaire” (państwowy dyplom lekarza dentysty-chirurga), nadawany przez uniwersytety;

e) w Irlandii

dyplom:

- Bachelor in Dental Science (w skrócie: B. Dent. Sc.),
- Bachelor of Dental Surgery (w skrócie: BDS), lub
- Licentiate in Dental Surgery (w skrócie: LDS),

wydane przez uniwersytety lub Royal College of Surgeons w Irlandii;

f) we Włoszech

dyplom nadający tytuł, który zostanie podany przez Włochy do wiadomości Państw Członkowskich i Komisji w terminie ustalonym w art. 24 ust. 1;

g) w Luksemburgu

„diplôme d'État de docteur en médecine dentaire” (państwowy dyplom lekarza dentysty), wydawany przez państwową komisję egzaminacyjną;

h) w Królestwie Niderlandów

„universitair getuigschrift van een met goed gevolg afgelegd tandartsexamen” (świadectwo uniwersyteckie poświadczające zdanie egzaminu na lekarza dentystę);

i) w Wielkiej Brytanii

dypłom:

- Bachelor of Dental Surgery (w skrócie: BDS lub B. Ch. D.), lub
- Licentiate in Dental Surgery (w skrócie: LDS),

wydawany przez uniwersytety i królewskie szkoły wyższe.

ROZDZIAŁ III

DYPLOMY, ŚWIADECTWA I INNE DOKUMENTY POTWIERDZAJĄCE POSIADANIE KWALIFIKACJI LEKARZA DENTYSTY O SPECJALIZACJI WYSTĘPUJĄCEJ W DWU LUB WIĘCEJ PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH

Artykuł 4

Każde Państwo Członkowskie, zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi w tej dziedzinie, uznaje dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarza dentysty ortodonta czy chirurga jamy ustnej, przyznawane obywatelom Państw Członkowskich przez inne Państwa Członkowskie, zgodnie z art. 2 i 3 dyrektywy 78/687/EWG, a których wykaz przedstawiony jest w art. 5, przez nadanie tym kwalifikacjom takiej samej mocy obowiązującej na swoim terytorium, jak tym, które samo przyznaje.

Artykuł 5

Dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, określone w art. 4:

1. Ortodoncja

— w Niemczech

„fachzahnärztliche Anerkennung für Kieferorthopädie” (świadectwo ortodoncji) wydawane przez „Landeszahnärztekammern” (izba lekarzy dentystów poszczególnych krajów federalnych),

— w Danii

„bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti” (świadectwo przyznające prawo do używania tytułu lekarza dentysty-ortodonta), wydawane przez „Sundhedsstyrelsen” (Państwowy Urząd Zdrowia),

— we Francji

„le titre de spécialiste en orthodontie” (tytuł specjalisty ortodonta), nadawany przez właściwe władze,

— w Irlandii

„certificate of specialist dentist in orthodontics” (świadectwo lekarza dentysty-ortodonta), wydawane przez właściwe władze wyznaczone do tego celu przez właściwego ministra,

— w Królestwie Niderlandów

„getuigschrift van erkenning en inschrijving als orthodontist in het Specialistenregister” (świadectwo stwierdzające, że dana osoba jest oficjalnie uznana jako specjalista, a jej imię i nazwisko jest wpisane do rejestru specjalistów ortodontów), wydawane przez „Specialisten-Registratiecommissie (SRC)” (Urząd Rejestracji Specjalistów),

— w Wielkiej Brytanii

„certificate of completion of specialist training in orthodontics” (świadectwo ukończenia kształcenia specjalistów w dziedzinie ortodoncji), wydawane przez właściwe władze.

2. Chirurgia jamy ustnej

— w Niemczech

„fachzahnärztliche Anerkennung für Oralchirurgie/Mundchirurgie” (świadectwo chirurgii jamy ustnej), wydawane przez „Landeszahnärztekammern” (izby lekarzy dentystów w poszczególnych landach niemieckich),

— w Danii

„bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i hospitalsodontologi” (świadectwo przyznające prawo do używania tytułu lekarza dentysty specjalizującego się w ortodoncji szpitalnej), wydawane przez „Sundhedsstyrelsen” (Państwowy Urząd Zdrowia),

— w Irlandii

„certificate of specialist dentist in oral surgery” (świadectwo dentysty specjalizującego się w chirurgii jamy ustnej), wydawane przez właściwe władze wyznaczone do tego celu przez właściwego ministra,

— w Królestwie Niderlandów

„getuigschrift van erkenning en inschrijving als kaakchirurg in het Specialistenregister” (świadectwo stwierdzające, że dana osoba jest oficjalnie uznana jako specjalista, a jej imię i nazwisko zostało wpisane do rejestru specjalistów chirurgów jamy ustnej), wydawane przez „Specialisten-Registratiecommissie (SRC)” (urząd rejestracji specjalistów),

— w Wielkiej Brytanii

„certificate of completion of specialist training in oral surgery” (świadectwo ukończenia specjalizacji w dziedzinie chirurgii jamy ustnej), wydawane przez właściwe władze.

Artykuł 6

1. Obywatele Państw Członkowskich, pragnący uzyskać jeden z dyplomów, świadectw lub innych dokumentów potwierdzających

posiadanie kwalifikacji lekarza dentysty ze specjalizacją, który nie jest wydawany w Państwie Członkowskim pochodzenia lub w Państwie Członkowskim, z którego cudzoziemiec przybywa, mogą być zobowiązani przez przyjmujące Państwo Członkowskie do spełnienia warunków kształcenia ustalonych dla danej specjalizacji odnoszących się do przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych tego państwa.

2. Jednakże przyjmujące Państwo Członkowskie bierze pod uwagę, w całości lub części, okres kształcenia ukończonego przez obywateli, o których mowa w ust. 1, oraz potwierdzonego posiadaniem dyplomów, świadectw lub innych dowodów szkoleń, przyznanych przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego dany cudzoziemiec pochodzi lub z którego przybywa, pod warunkiem, że okres kształcenia odpowiada temu, który jest wymagany przez przyjmujące Państwo Członkowskie dla szkolenia specjalizacyjnego.

3. Właściwe władze lub organy przyjmującego Państwa Członkowskiego, po zweryfikowaniu zakresu i czasu trwania szkolenia specjalizacyjnego ukończonego przez zainteresowaną osobę, w oparciu o przedstawione dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, poinformują ją o okresie dodatkowego wymaganego kształcenia i zakresie, jaki ono obejmuje.

ROZDZIAŁ IV

PRAWA NABYTE

Artykuł 7

1. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji nie spełniają wszystkich minimalnych wymogów wykształcenia szczegółowo określonych w art. 1 dyrektywy 78/687/EWG, każde Państwo Członkowskie uznaje jako wystarczający dowód dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarzy dentystów, wydane przez te Państwa Członkowskie przed wejściem w życie dyrektywy 78/687/EWG, z dołączonym zaświadczeniem stwierdzającym, że obywatele ci faktycznie i zgodnie z prawem wykonywali działalność przez co najmniej trzy kolejne lata w okresie pięciu lat poprzedzających datę wydania zaświadczenia.

2. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji lekarzy dentystów ze specjalizacją nie spełniają minimalnych wymagań kształcenia, zgodnie z art. 2 i 3 dyrektywy 78/687/EWG, każde Państwo Członkowskie uznaje za wystarczające dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji w dziedzinie dentystryki wydane przez te Państwa Członkowskie przed wprowadzeniem w życie dyrektywy 78/687/EWG. Jednakże dane Państwo Członkowskie może wymagać dołączenia do takich dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, zaświadczenia wydanego przez właściwe władze lub organy Państwa Członkowskiego, z którego dany cudzoziemiec

pochodzi lub z którego przybywa, stwierdzającego, że wykonywał on zawód dentysty przez okres dwa razy dłuższy od różnicy pomiędzy czasem trwania szkolenia specjalizacyjnego w Państwie Członkowskim, z którego cudzoziemiec pochodzi lub z którego przybywa, a najkrótszym okresem kształcenia, o którym mowa w dyrektywie 78/687/EWG, jeżeli te dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji nie spełniają wymogu najkrótszego okresu kształcenia ustalonego w art. 2 dyrektywy 78/687/EWG.

Jeżeli jednak przed wykonaniem niniejszej dyrektywy przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga okresu kształcenia krótszego od okresu, o którym mowa w art. 2 dyrektywy 78/687/EWG, to różnica, o której mowa w ust. 1, może być określona tylko poprzez odniesienie do najkrótszego okresu kształcenia ustalonego przez to państwo.

ROZDZIAŁ V

UŻYWANIE TYTUŁU OKREŚLAJĄCEGO WYKSZTAŁCENIE

Artykuł 8

1. Z zastrzeżeniem art. 17, przyjmujące Państwa Członkowskie zagwarantują, że obywatele Państw Członkowskich, spełniający warunki określone w art. 2, 4, 7 i 19, mają prawo do używania tytułu określającego wykształcenie, o ile nie jest identyczny z tytułem zawodowym lub, w stosownych przypadkach, jego skrótu, obowiązującego w Państwie Członkowskim ich pochodzenia lub w Państwie Członkowskim, z którego przybywają, w języku tego Państwa Członkowskiego. Przyjmujące Państwo Członkowskie może zażądać, aby ten tytuł był opatrzony informacją dotyczącą nazwy i siedziby instytucji albo komisji egzaminacyjnej, która go nadała.

2. Jeżeli tytuł określający wykształcenie używany w Państwie Członkowskim, z którego cudzoziemiec pochodzi lub przybywa, może być mylony w przyjmującym Państwie Członkowskim z tytułem wymagającym w tym państwie dodatkowego szkolenia, a którego zainteresowana osoba nie odbyła, przyjmujące Państwo Członkowskie może żądać od tej osoby używania tytułu obowiązującego w Państwie Członkowskim, z którego ona pochodzi lub przybywa, w odpowiedniej formie określonej przez przyjmujące Państwo Członkowskie.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY UŁATWIAJĄCE SKUTECZNE WYKONYWANIE PRAWA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I SWOBODNEGO ŚWIADCZENIA USŁUG PRZEZ LEKARZY DENTYSTÓW

A. Przepisy szczególnie odnoszące się do prawa przedsiębiorczości

Artykuł 9

1. Przyjmujące Państwo Członkowskie, które wymaga od swoich obywateli podejmujących po raz pierwszy działalność

określoną w art. 1 dowodu nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii, przyjmuje w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich, jako wystarczający dowód, zaświadczenie wydane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, potwierdzające, że zostały spełnione wymagania Państwa Członkowskiego, dotyczące nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii, niezbędne do podjęcia tej działalności.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, nie wymaga dowodu nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii od osób zamierzających podjąć działalność po raz pierwszy, przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od obywateli Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, wyciągu z rejestru sądowego lub, w razie jego braku, równoważnego dokumentu wystawionego przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

3. Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie posiada informacje na temat ważnego zdarzenia, zaistniałego poza jego terytorium, a które może mieć wpływ na podjęcie działalności na jego terytorium, może poinformować o tym zdarzeniu Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Państwo Członkowskie pochodzenia obywatela lub Państwo Członkowskie, z którego ten obywatel przybywa, zweryfikuje informacje oraz oceni, czy mogą mieć wpływ na podjęcie działalności w tym Państwie Członkowskim. Władze tego państwa zadecydują o rodzaju i zakresie postępowania wyjaśniającego, jakie należy przeprowadzić, i powiadomią przyjmujące Państwo Członkowskie o ewentualnych działaniach podjętych w sprawie wystawionych przez nie świadectw lub dowodów.

4. Państwa Członkowskie gwarantują poufność przekazywanych informacji.

Artykuł 10

1. Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim obowiązują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne ustanawiające wymagania co do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, w tym przepisy dotyczące postępowania dyscyplinarnego za poważne wykroczenia zawodowe lub skazanie za przestępstwo kryminalne, związane z wykonywaniem działalności określonej w art. 1, Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, przekazuje przyjmującemu Państwu Członkowskiemu wszelkie niezbędne informacje o środkach lub postępowaniu dyscyplinarnym o charakterze zawodowym lub administracyjnym podjętych wobec danej osoby lub o karach za przestępstwa wymierzonych jej w czasie wykonywania zawodu w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa.

2. Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie posiada informacje na temat ważnego zdarzenia zaistniałego poza jego terytorium, a które może mieć wpływ na podjęcie działalności na jego

terytorium, może poinformować o tym zdarzeniu Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Państwo Członkowskie pochodzenia obywatela lub Państwo Członkowskie, z którego ten obywatel przybywa, zweryfikuje wiarygodność informacji oraz oceni, czy mogą mieć wpływ na podjęcie danej działalności w tym Państwie Członkowskim. Władze tego państwa zadecydują o rodzaju i zakresie postępowania wyjaśniającego, jakie należy przeprowadzić, i powiadomią przyjmujące Państwo Członkowskie o ewentualnych działaniach podjętych w sprawie informacji przekazanych zgodnie z ust. 1.

3. Państwa Członkowskie zapewniają poufność przekazywanych informacji.

Artykuł 11

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli, zamierzających podjąć lub wykonywać działalność określoną w art. 1, świadectwa o stanie zdrowia fizycznego lub psychicznego, państwo to uznaje za wystarczający dowód dokument wymagany w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Jeżeli Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, nie nakłada tego rodzaju wymogów na osoby zamierzające podjąć lub wykonywać daną działalność, przyjmujące Państwo Członkowskie akceptuje od tych obywateli zaświadczenie wydane przez właściwe władze tego państwa, jako odpowiadające zaświadczeniom wydawanym w przyjmującym Państwie Członkowskim.

Artykuł 12

Dokumenty określone w art. 9, 10 i 11 nie mogą być przedkładane po upływie trzech miesięcy od daty ich wystawienia.

Artykuł 13

1. Postępowanie w sprawie uzyskania zezwolenia przez osobę zainteresowaną podjęciem działalności określonej w art. 1, zgodnie z art. 9, 10 i 11, musi zostać zakończone jak najszybciej, nie później jednak niż w trzy miesiące po przedłożeniu wszystkich dokumentów dotyczących tej osoby, wyłączwszy opóźnienia wynikające z odwołań złożonych po zakończeniu postępowania.

2. W przypadkach określonych w art. 9 ust. 3 oraz art. 10 ust. 2 wniosek o powtórne zbadanie sprawy zawiesza bieg terminu określonego w ust. 1.

Państwo Członkowskie, do którego zwrócono się o konsultację, udziela odpowiedzi w ciągu trzech miesięcy.

Po otrzymaniu odpowiedzi lub po upływie tego terminu przyjmujące Państwo Członkowskie kontynuuje postępowanie, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 14

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli, zamierzających podjąć lub wykonywać działalność określoną w art. 1, złożenia przysięgi lub uroczystego oświadczenia, a forma przysięgi lub oświadczenia nie może być użyta przez obywateli innych Państw Członkowskich, to Państwo Członkowskie zapewni możliwość złożenia przysięgi lub oświadczenia w stosownej i równoważnej formie.

B. Przepisy dotyczące świadczenia usług

Artykuł 15

1. Jeżeli Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli zamierzających podjąć lub wykonywać działalność określoną w art. 1 zezwolenia lub członkostwa albo rejestracji w organizacjach lub instytucjach zawodowych, państwo to zwolni z tego wymogu obywateli Państw Członkowskich w przypadku świadczenia przez nich usług.

Zainteresowana osoba świadczy usługi posiadając takie same prawa i obowiązki, jak obywatele przyjmującego Państwa Członkowskiego; w szczególności podlega przepisom dotyczącym wykonywania zawodu o charakterze korporacyjnym lub administracyjnym obowiązującym w tym Państwie Członkowskim.

W tym celu oraz w uzupełnieniu oświadczenia przewidzianego w ust. 2, dotyczącego świadczenia usług, Państwa Członkowskie mogą, w celu umożliwienia stosowania przepisów dotyczących wykonywania zawodu obowiązujących na ich terytorium, wymagać albo automatycznej tymczasowej rejestracji albo członkostwa *pro forma* w organie lub organizacji zawodowej albo, alternatywnie, wpisu do rejestru, pod warunkiem, że rejestracja lub uzyskanie członkostwa nie spowoduje opóźnień czy też w inny sposób nie utrudni świadczenia usług albo też nie obciąży osoby świadczącej usługi dodatkowymi kosztami.

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie podejmie środki przewidziane w akapicie drugim lub uzyska informacje o zdarzeniach naruszających te przepisy, niezwłocznie powiadomi o tym Państwo Członkowskie, w którym dana osoba prowadzi działalność.

2. Przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od zainteresowanej osoby złożenia przed właściwymi władzami uprzedniego oświadczenia dotyczącego świadczenia przez nią usług, jeżeli łączy się to z czasowym pobytem na terytorium tego państwa.

W nagłych przypadkach niniejsze oświadczenie może być złożone niezwłocznie po wyświadczeniu usługi.

3. Zgodnie z ust. 1 i 2, przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od zainteresowanej osoby, aby dostarczyła dokument lub dokumenty zawierające następujące informacje:

- oświadczenie określone w ust. 2,
- zaświadczenie stwierdzające, że zainteresowana osoba zgodnie z prawem prowadzi działalność w Państwie Członkowskim, w którym posiada siedzibę,
- zaświadczenie stwierdzające że osoba posiada jeden z dyplomów, świadectw lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji odpowiednie do świadczenia usług, o których mowa w niniejszej dyrektywie.

4. Dokument lub dokumenty wymienione w ust. 3 nie mogą być przedkładane później niż w 12 miesięcy od daty ich wydania.

5. Jeżeli Państwo Członkowskie, czasowo lub na stałe, pozbawia, w całości lub w części, swojego obywatela lub obywatela innego Państwa Członkowskiego mającego siedzibę na jego terytorium, prawa do wykonywania działalności, o których mowa w art. 1, zapewnia tymczasowe lub stałe unieważnienie zaświadczenia określonego w ust. 3 tiret drugie.

Artykuł 16

Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim wymagana jest rejestracja w publicznej instytucji ubezpieczenia społecznego w celu rozliczeń z organami ubezpieczeniowymi rachunków związanych z usługami świadczonymi osobom ubezpieczonym w ramach systemu ubezpieczenia społecznego, państwo to zwalnia z tego wymogu obywateli Państw Członkowskich mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim w przypadku, gdy świadczenie takich usług wymaga od zainteresowanej osoby odbywania podróży.

We wszystkich przypadkach, kiedy wykonywanie usług wymaga od zainteresowanych osób odbywania podróży, przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od nich dostarczenia informacji dotyczących świadczonych usług przed rozpoczęciem ich świadczenia, a w przypadkach nagłych, możliwie jak najszybciej po ich wykonaniu.

C. Przepisy wspólne dla prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

Artykuł 17

1. Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim używanie tytułu zawodowego związanego z wykonywaniem działalności określonej w art. 1 podlega prawnej regulacji, obywatele innych Państw Członkowskich, spełniający warunki ustanowione w art. 2, art. 7 ust. 1 i art. 19, używają tytułu zawodowego w przyjmującym Państwie Członkowskim, który odpowiada wymogom kwalifikacyjnym w tym państwie, oraz używają jego skrótu.

2. Przepisy ust. 1 odnoszą się także do używania tytułu lekarza dentystry ze specjalizacją przez tych, którzy spełniają warunki określone odpowiednio w art. 4 i art. 7 ust. 2.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie podejmują środki konieczne w celu umożliwienia zainteresowanym osobom uzyskania informacji o przepisach prawnych dotyczących zdrowia i ubezpieczeń społecznych oraz dotyczących etyki zawodowej, obowiązujących w przyjmującym Państwie Członkowskim.

W tym celu Państwa Członkowskie mogą utworzyć ośrodki informacyjne, w których zainteresowane osoby mogą uzyskać niezbędne informacje. W przypadku podejmowania działalności gospodarczej przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać, aby zainteresowane osoby skontaktowały się z takim ośrodkiem.

2. Państwa Członkowskie mogą utworzyć ośrodki określone w ust. 1 przy właściwych władzach i organach, które muszą wyznaczyć w terminie przewidzianym w art. 24 ust. 1.

3. Państwa Członkowskie zadbają, aby zainteresowane osoby posiadały, w interesie własnym oraz w interesie klientów, znajomość języka konieczną do wykonywania zawodu w przyjmującym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE ODNOSZĄCE SIĘ DO WYJĄTKOWEGO PRZYPADKU WŁOCH

Artykuł 19

Od dnia, w którym Włochy podejmą środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie uznają, w celu wykonania działań, o których mowa w art. 1 niniejszej dyrektywy, dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji w dziedzinie medycyny nadane we Włoszech osobom, które rozpoczęły szkolenie w dziedzinie medycyny na poziomie uniwersyteckim nie później niż 18 miesięcy po opublikowaniu niniejszej dyrektywy, łącznie z zaświadczeniem wydanym przez właściwe włoskie władze, poświadczającym, że osoby te rzeczywiście, zgodnie z prawem, były zatrudnione we Włoszech wykonując czynności zawodowe określone w art. 5 dyrektywy 78/687/EWG przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że osoby te są upoważnione do wykonywania tej działalności na tych samych warunkach, co osoby posiadające dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, o których mowa w art. 3 lit. f) niniejszej dyrektywy.

Wymóg trzech lat doświadczenia, określony w ust. 1, może być zawieszony w przypadku osób, które ukończyły z powodzeniem

co najmniej trzy lata studiów, co jest poświadczone przez właściwe władze jako równoważne z kształceniem, o którym mowa w art. 1 dyrektywy 78/687/EWG.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 20

Państwa Członkowskie, które wymagają od swych obywateli ukończenia kształcenia przygotowawczego uprawniającego do wykonywania zawodu lekarza dentystry w ramach systemu ubezpieczeń społecznych, mogą nałożyć takie same wymagania na obywateli innych Państw Członkowskich w okresie ośmiu lat od opublikowania niniejszej dyrektywy. Okres kształcenia nie może jednak przekroczyć sześciu miesięcy.

Artykuł 21

W przypadku uzasadnionych wątpliwości przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od właściwych władz innego Państwa Członkowskiego potwierdzenia autentyczności dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji wydanych przez to drugie Państwo Członkowskie, określonych w rozdziałach II, III i IV, jak również potwierdzenia, że zainteresowana osoba spełnia wszystkie wymogi dotyczące kształcenia określone w dyrektywie 78/687/EWG.

Artykuł 22

W terminie przewidzianym w art. 24 ust. 1 Państwa Członkowskie wyznaczają władze i organy właściwe do wydawania lub przyjmowania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, jak również dokumentów i informacji, o których mowa w niniejszej dyrektywie, o czym niezwłocznie poinformują inne Państwa Członkowskie i Komisję.

Artykuł 23

Niniejszą dyrektywę stosuje się także do obywateli Państw Członkowskich, którzy, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1612/68, na podstawie umowy o pracę wykonują lub będą wykonywać działalność, określoną art. 1.

Artykuł 24

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie 18 miesięcy od jej ogłoszenia i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję. Jednakże Włochy podejmą powyższe środki w okresie nieprzekraczającym

sześciu lat oraz w każdym przypadku, kiedy jest to konieczne do wykonania dyrektywy 78/687/EWG.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 25

W przypadku, gdy Państwo Członkowskie napotka poważne trudności przy stosowaniu niniejszej dyrektywy w określonych obszarach, Komisja wspólnie z tym państwem dokona analizy tych trudności i zwróci się o opinię do Komitetu Wyższych Urzędników ds. Zdrowia Publicznego powołanego decyzją 75/365/EWG ⁽¹⁾, zmienioną decyzją 78/689/EWG ⁽²⁾.

W razie potrzeby Komisja przedłoży Radzie właściwe propozycje.

Artykuł 26

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lipca 1978 r.

W imieniu Rady
K. von DOHNANYI
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 30.6.1975, str. 19.

⁽²⁾ Dz.U. L 233 z 24.8.1978, str. 17.